

RMK. I.

369

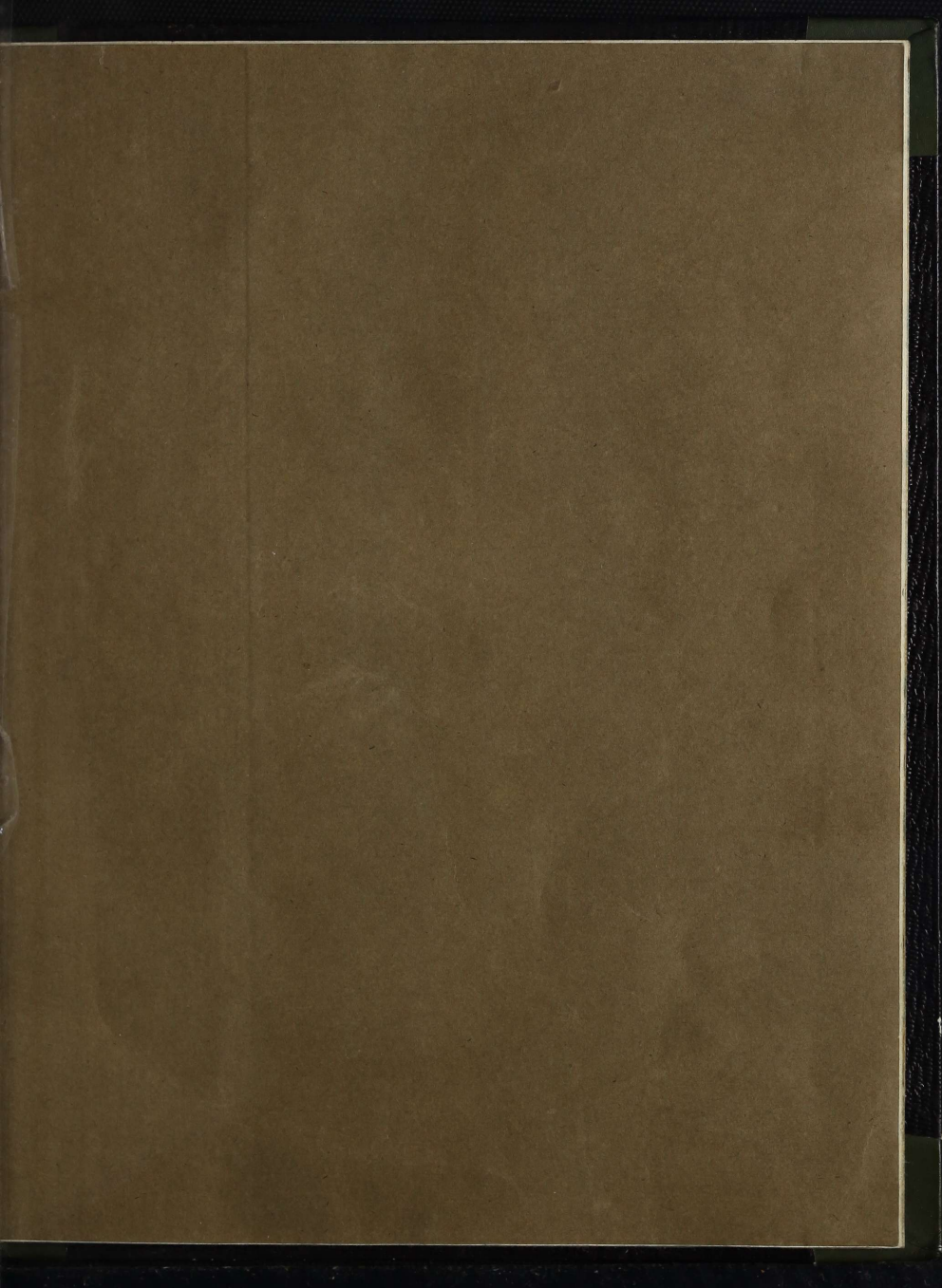
RITKA
MAGYAR ŐS NYOMAT.

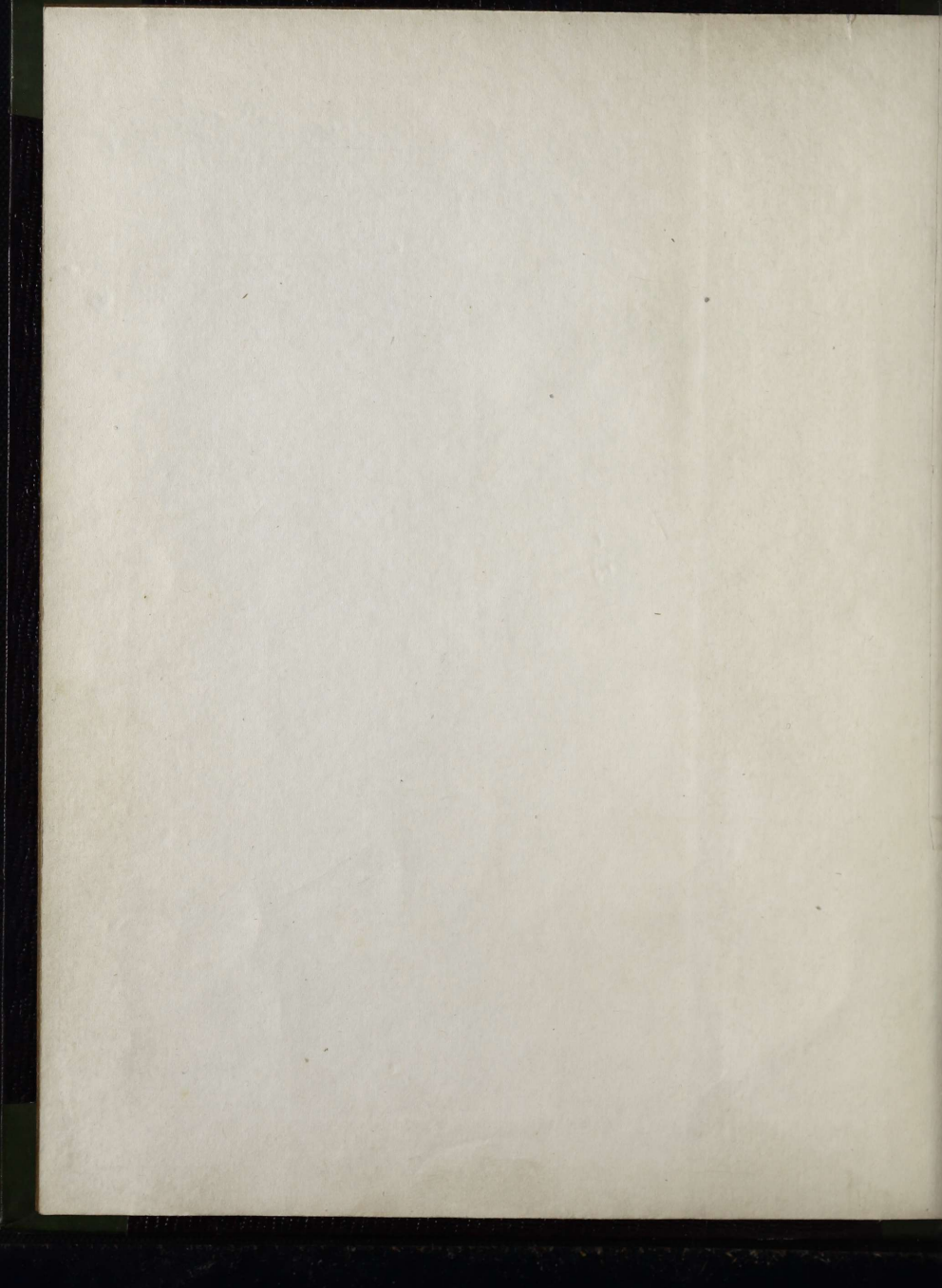
Maailm. I. 369. [Köyliö-Leskinen]
JTK 1918. 175.

RMK I. 369.

(Levelsi sörmitteli!)

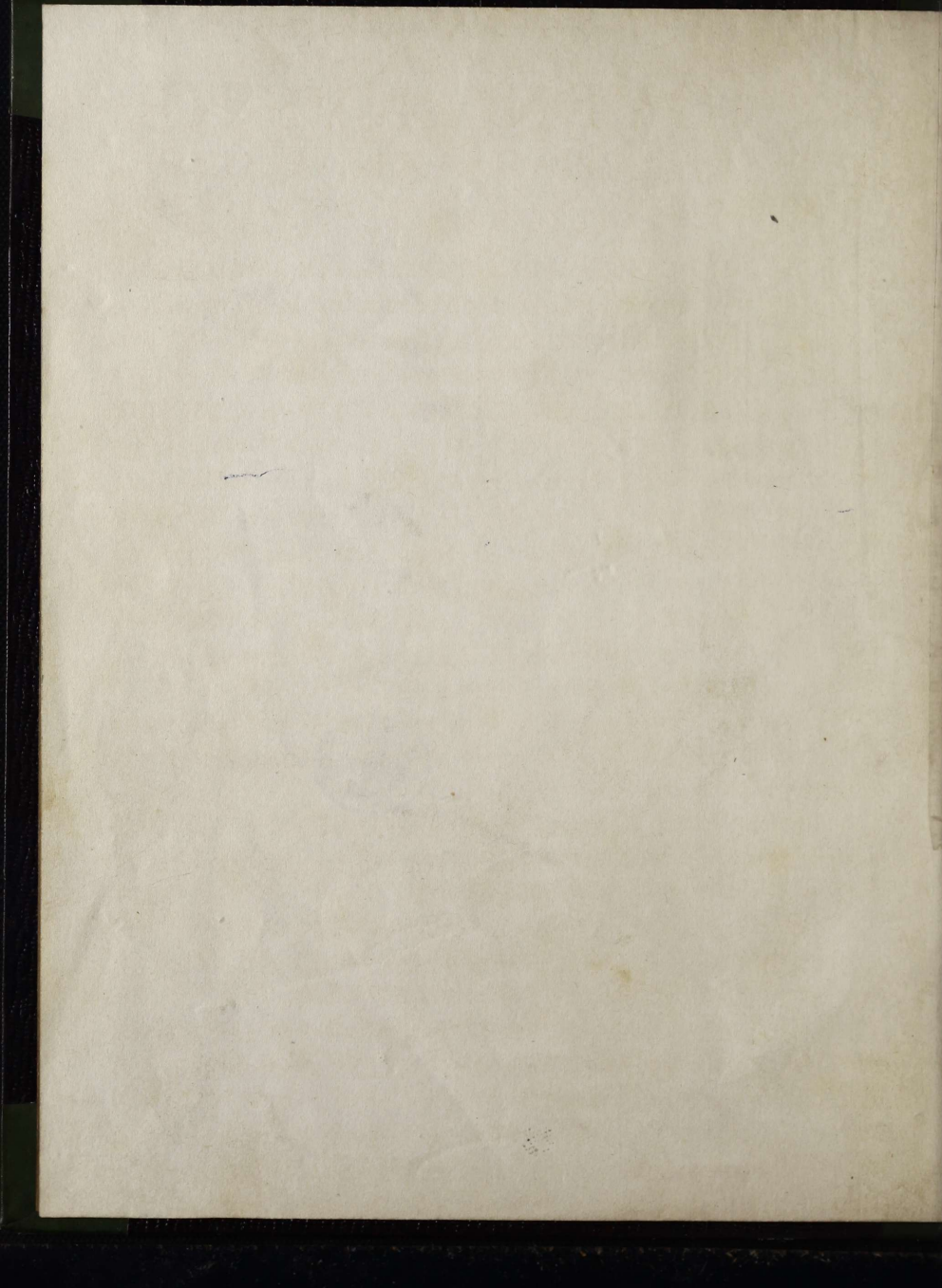

HISTORIA,
AZ IOVENIANVS NE-
VŰ ROMAI CSASZARNAK, ISTEN
ellen-való fel-fualkodásáról, és az nagy Ur
Istennek rajta tött bofzszú-állásáról, és előbbi
tisztiben való állásáról. Melly Deákbold Magyar-
rá fordittatott, 1593. esztendőben.

Nora: Szánnya az Ur Isten biveinek romlását, &c.

SOk szép dolgok nekünk meg-irattatván
vannak, régi ő törvényből tanúságul kit hattak, nagy
Fejedelmeket régi Császárokat nekünk elő hoztanak.
Talám nem bánnyátok ha egy keveset szollok, egy
nagy fejedelmet ha mostan elő-hozok, tudom hogy meg
nem árt ha szivetek-szerént jól reá-halgaatnátok.

Ez Romai Császár mikoron uralkodnék, nagy Gazdag-
ságában mindennel bővölködnék, az nagy Ur Istennek szent
áldomásában mikor torkig nyugonnék.

Felesége jámbor és szép termetű vala, fiakkal leányok-
kal Isten meg-látta vala, ő nagy udvarában fok fele vigaság
néki igen kell vala.

Azt szokták mondani régi paraszt példában, fok jóval
az Isten az kit meg-lát éltében, el-híszí ő magát és el-távoz-
tattya természetit magában.

Nagy ajándéka ez az Felséges Istennek, kit jó hírrel né-
vel látogat-meg éltében, az egy igaz hitben halála oráig kit
meg-maraszt végiglen.

Vala az Császárnak udvarában fok cziba, mint nagy fok
udvarban most-is láttyuk nem ritka, ki az nagy Istennek az ő
nagy haragját napról napra árasztja.

Sőt ennek ő neve Joveniánus vala, nagy gazdagságá-
ban fel-fualkodott vala, az nagy Ur Istennek büntető ostroma
eszében nem jut vala.

Pokolbéli ōrdög szűntelen sorálkodik, az nagy Csá-
után szűntelen olálkodik, miképpen ki- vesse őt az igaz útbe-
erősen forgolodik.

Oránként udvara láttya ōregbűl vala, nagy kevélysé-
gében ō székiben űl vala, az Sátán peniglen sok rossz gondo-
latot eleiben hány vala.

Lám mikor az Császárszékiben űldögelne, melly csu-
da gondolat őtlék az ō szívében, hozzá hasonlatos még Isten
sem volna uraságában menyben.

Istent nem reménlek többet lenni nálamnál, hogy na-
gyob hatalmu ō is volna nálamnál, azt is jól hiszem hogy
nintsen több Isten sohult ennen magamnál.

Fertelmes nagy bűnben ejté ō kevélysége, hogy tűnék
Császárnak negérség elméjében, Pokol fenekébe innét kö-
vetkezik embernek bé-esete.

Ennek gondolatya az Eggekben fel-hata, az nagy Isten-
előtt panasz képpen meg-állá, az élő Istennek az ō nagy ha-
ragja mindgyarást reá szálla.

Csák hamar az Császárszékiben el-aluvék, Mennyei se-
gítség mert tőle el-tavozék, Istennek ostrom tsuda büntetése
mindgyarást el-érkezik.

Isten parantsolá szolgáló Angyalának, büntetője lenne
az nagy kevély Császárnak, és hogy példa lenne az nagy ke-
vély Császár mind az széles világnak.

Tanátsinak Király igen hamar szóllala, jer mennyünk
el hamar mezőre mulatnia, néta lam el-mulik tőlem el-tavo-
zik én testemnek fájdalma.

Az Császár az mezőn mikor szélyyel mulatna, Szerte-
len az Császár testében meg-posdula, mint meny-űtő kővel
ha űtötték volna olly igen meg-busula.

Meg-állatá lovát két-felé el-tekinte, tavuly egy nagy vi-
zet mikoron meg-sajdita, monda legyetek itt mig meg me-
nekedem testemnek hévségétől.

Lovás gyorsasaggal az viz parton meg-köté, ruháját
maga-

magáról igen hamar le-verte, vízben mosakodék miglen he-
vült testét igen meg-hűvösíté.

Halgassad-meg ember az Istennek ostorát, el nem ke-
rülheti soha az ő tsapását, mint Jovenianus majdan meg-fize-
trőálnok gondolattját.

El-jöve egy ember ki hasonló Császárhoz, mindenben
edgyet út az ő ábrázattyához, Császár ruhájában Lovara fel-
üle ugy nyomtara Urakhoz.

Immár hald-meg kérlek az Imperator dolgát, az viz-
ből ki-jöve nem találá ruháját, nagy gondolkodással széllyel
igen nézi ki virte-el ő Lovát.

Az új Császár penig szépen haza indula, mert ud-
vara népe forgódik ő körül, szépen el-fel-méne mint szo-
kott-Császárnak az ő Palotájában.

Gazdagon ebédét szépen el-fogattatá, sokféle vigaság
zeng vala ő házában, az Császár le-üle-Császárné Aszfizon-
nyal vadnak nagy vigaságban.

Az Urak előtte térdet fejet hajrának, ki ki szállására,
fejenként el-ozlának, elébbi mód-szerént ki-ki ebédére el-
haza indulának.

Az Jovenianus mezitelen áll vala, tétova mint bolond
minden-felé fűt vala, ő nagy busultában Császár ő magában
im ezt gondollya vala.

Ha végére megyek feje esik érette, az ki most meg-gug-
golt bizony meg-hal érette, nem lehet olly-nagy Ur ez rajtam
tételért-hogy meg nem halna érte.

Nem tudom medgyek monda Istenem dolgomban,
hogy ha így bé-megyek Császári udvaromban, miglen el-
fel-megyek-én feleségemhez lészek meg-tsufolásban.

Hadd járjon itt vagyon egy Vitézem énnékem, kit
nagy szegénységből töttem urrá nem régen, el-mégyek el-
da ruhát lovat kérek tudom meg-ismér engem.

Látodé mit használ embernek az kevélység, im látod
mit hozzon embernek az negédség, mint ez Fejedelem az

nagy kevélységért látod hogylőn nevetseg.

Imé mezitelen az kapura hogyjuta, zörgetnie szegél.
az kapun igen foga, ott az kapun álló mikoron meg. látá kér-
dé mi ördög volna.

Monda ennek Csaszár Jovenianus vagyok, beszéld-
meg uradnak im látod az mint vagyok, ruhámat vesztettem-
el az főördösben mezitelenül vagyok.

Kapun álló monda mit hazudtz bolond ember, uram
az Csaszárral haza jutott nem régen, immár az én uram az
asztalhoz ül vén vigan lakik ebéden.

Szólla ismét neki az mezitelen ember, de mond meg-
uradnak légyen gondgya testemre, küldgyőn ruhát nekem,
hogy ne nézzen senki mezitelen testemre.

Meg. monda urának eleiben hozatá, mikor látá az Ur
kérdé mi állat volna, ilyen öltözetű személyt bizony dolog
régen nem látott volna.

Szólla nem ismerzé Jovenianus vagyok, nézd meg
személyemet meg. ismérsz én ki vagyok, ez nagy Uraságra
én emelűlek. fel még sem ismérsz ki vagyok.

Csudálkozik az Ur ennek ő bolondfagán, de ennél is
inkább ő mezitelen voltán, monda bizony lehet hogy Fejed-
lem vagy miként vagy ruháztatván.

Hamar hozattata három nagy marok veszfűzöt, erőssen
meg. verék az Udvar népe előtt, hamar ki-lobbanták mezi-
telen Csaszárt fetrengaz kapu előtt.

Jaj mire jutottam ugy. mond edes Istenem, im melly vé-
letlenül veszik édes Istenem, könyörűly én rajtam az te szent
Fiadért én teremte Istenem.

No tudom mit tegyek, nem meszsz az Castélyban, va-
gyon egy Hadnagyom nekem im ez Faluban, el-mégyek én.
oda talám az meg. ismér engem szegény voltomban.

El oda indula kapura mikor juta, zörgetni az kapun sze-
gény erőssen foga, meg. veretett testén legyet és bogarat ott
erőssen tsapkodgya.

z kapun Őriző kérdi kitsoda volna, monda szegény
er-Jovenianus volna, azért kéré őtet mondgya meg urá-
nak hogy kapu előtt volna.

Császágra Darabant urához el fel-méne, monda hogy
egy bolond kéredzik hogy fel-jőne, ki uraságoddal mondgya
dolga volna ha veled beszélhetne.

Bé-borsárak kapun az urhoz el fel-vivék, szegény me-
zitelen az ajton hogy bé-lépék, hogy mi űrdög volna min-
űltűzűlt volna az urtól meg-kérdeték.

Jaj nem ismerzé meg az Istenért engemet, ha az Csá-
szár vagyok szemlély jól-meg engemet, ez nagy nyavalyából
mezitelenségből kérlek ments-ki engemet.

Ez nagy méltoságra réged én emelélek, az én udvarom-
ban Fejedelmé én tőlek, az én sok népemen tudod hatalma-
sá régedet hogy én tőlek.

Mosolyodék az Ur monda oh hitván ember, esztől tá-
vozott mosdatlan lator ember, hogy mered mondani hogy
Fejedelem vagy, hazug nem jámbor ember.

Haragjában hamar tőmlőzben bé-vetteté, de nagy ha-
marsággal ismét el ki-véteté, Tatár ostorokkal mezitelen te-
stér igen meg-veretteté.

Udvarából szegényt mindgyárt el ki-űzeté, oly nagy
nyűgűdésfel juta edgy erdő mellé, még sem jut eszébe hogy
szívét emelné Istenhez az ég felé.

Monda ő magában szolgaimmal mint járék, én Császár-
ri testem tőlők mint veretteték, az én méltoságom udvarom
népétől miképpen tsufoltaték.

Sokkal jobb énnékem udvaromban bé-térek, és feleség-
gemhez én házamban bé-megyek, mezitelenségért ott az
én testemnek elég ruhákat lelek.

El-indula hamar Vár kapujára juta, nem tudgya az Vá-
rat más Fejedelem birja, nagy szégyenletiben az Várnak ka-
puján nagy erőssen koltoga.

Kapun álló hallá az kapura ki-lépék, mezitelen ember

Itta el-tsudálkozik, hogy mi-ördög volna ilyen meztelen
ő tőle tudakozék.

Monda az Darabantnak Jovenianus vagyok, ti Fejedelmek im látod az mint vagyok, Császárné aszfzonymnak azért hamar mond-meg-hogy meztelen vagyok.

Monda az a Hajdu oh hazug visla lélek, az te szerentsédre páltzát ha-mostan-lelek, te hazugságodért meg-kékül az hátad arra reá-felelek.

Az Császár nem régén mezőről haza-jöve, az ő ebédére mindgyártást hozzá-üle, te hazugságodat hogy Fejedelem, vagy meg ne hallya ő füle.

Szólla szegény még-is bár meg-halljak ne-éllyek, ha nem igaz én szom bár mindgyárt itt el veszfizek, ez-jeleket vidd-fel Császárné aszfzonnak hogy én itt jelen vagyok.

Cselekedd-meg kérlek az nagy Isten kedvéért, ez-kis munkát vedd-fel te jó egészségedért, talám még-idővel néked jóval léfzek az te emberfégedért.

Monda Istenért kérsz majdan meg-tselekeczsem, igyekezik azon aszfzonnyal beszélhessen, az nagy tsuda dolgot miképpen aszfzonnak hamar meg-jelenthesse.

Az titkos jelt aszfzony mihelt-kezében-vévé, ottan az Császárnak eleiben bé-vivé, az tsuda esetet rendenként az aszfzony urának meg-beszéllé.

Monda uram vagyon harmintz-két esztendeje, hogy Isten őszve-birt annak már sok ideje, ez-jelt uram nálunk még soha nem látta semmi udvarunk népe,

Ez bolond kezéhez hogy jutot azt tsudálom, vagy talám tsak próbálsz uram én azt gondolom, mert ezt az ki külte az minémű ember meztelen-ugy hallom.

Az új Császár hallá eleiben hozatá, szegény meztelent előtte meg-állatá, ő udvara népe azon elő-menvén keményen hurogatá.

Vala egy Vislaja és egy Solyma Császárnak, erőssen-mardošák testét az nyomorultnak, fejét hová hajtja és ki őltalmazza nints szegény nyavalyásnak. Mon-

Monda az új Császár mond-még ki vagy s' honnát jösz,
Én az mint látom tsuda öltözettel birsz, parantsolok
Éked mondgyad-meg mingyarást szemeiddel miért sirsz.

Monda szegény ottan Jovenianus vagyok, ez nagy birodalmat kit birsz mind ura vagyok, az én gyermekimnek és házam népének hidgyed a tyok én vagyok.

Az új Császár monda tudom mit érdemlenél, ha méltóságot ebbe nem tekinteném, még törvény szerént is az én Tanátsimtól tudom mint itéltetnél.

Hagyá ottan Császár hogy Ló-farkra kötöznék, utzákról utzákra Városban úgy viselnék, minden embereknek monda légyen példa azért őt meg ne öllýék.

Ha peniglen mászszor országomban kaphatlak, Fejedelem nével hogy élsz én meg-tudhatlak, nagy szörnyű halállal rettenetes kinnál tégedet meg-öletlek.

Kezét lábát gyorsan szegénynek öszve-köték, Várból az Városban szegény el ki-viteték, számtalan sok néptől mint egy gonosz-tévő Városból kifirteték;

Az Poroszló ott kinn nagy torokkal kiáltya, Császár ő Felsőge nagy torokkal kiáltattya, hogy Császári nével ki élne ez után mindgyárt fel-akasztattya.

Kezéről lábáról köteleket le-odák, és az város kívül holt elevenen hagyák, Város népe közzül alamisnájakat szegény embernek nyújták.

Szegény nagy véreessen onnat fel-vakarodék, és nagy sok sírással magában fohászkodék, és nagy lassúsággal onnat el-mentében ekképpen gondolkodék.

Jajjaj Uram Isten mire juta én igyem, nintsen immár látom kihez hajtsam én fejem, nintsen emberek közt nékem segítségem meg-hasad az én szívem.

Gondollyad-meg azért ha volt bánat szívében, hogy ilyen veszélyel kisértették életében, hogy feleségétől, fiától, leányától nem lón meg-ismerésben.

Ez világi dolgot forgatta elméjében, Isten ellen vétet

dolga nem jut eszébe, ki által lehetne az ő szabadsága juthatna Császárságra.

Lásd eszébe juta gyontato Confessora, hogy ki egy erdőben lakik Czéllátskájában, el-megyek el-oda tudom az meg-ismér ruhát kérek testemre.

Nem sok idő múlván Czéllátskához ballaga, nagy szép beszédekkel az Barátnak szóllala, kéri bé-botsáffa mert nagy dolga volna kit néki meg-mondana.

Hallá az vén Barát az ajtót fel-nyitá, és hogy meztelen az embert meg-sajditá, bé-tsapá az ajtót-fok kereszt-hányással reszketvén im ezt mondá:

Veszs-el te hitetlen kísértet én előlem, nintsen semmi közöd velem veszs-el előlem, menny-vissza pokotban-honnét ide jöttél ne háborgass lelkemben.

Kezébe ragadá foldozott Breviáját, erőssen olvassa az áldott medicinát, sok kereszt hányással és nagy reszketéssel zárollya ő ajtaját.

Szegény Császár artzal magát az földhöz-úté, és edgy kitsiny szikra lelkét el-fel-gerjeszté, az nagy Ur Istenhez nagy szép könyörgéssel őtet el-fel-ébreszté.

Abrahamnak, IIsáknak Attya teremő Isten, ez széles-világnak váltója Fiu Isten, az nyomorultaknak meg vigasztalója áldott szent Lélek Isten.

Most vörtem eszemben hogy vérkeztem ellened, nagy sok álnokságot tselekedtem ellened, számtalan sok féle nagy sok álnokságot hordoztam te ellened.

Fel-emelem Uram szivemet te elődben, sok fohászko-dásim kérlek botsáfd elődben, mert meg-bántottalak nagy sok bűneimmel botsáffad-meg énnékem.

Légy kegyelmes mostan nyomorodott fejemnek, hogy hadd örülheffen fejem szabad életnek, te légy el-törője én-Uram Istenem én álnok bűneimnek.

Szabadíts-meg kérlek ez nagy sok nyavalyából, az Jესus neveért ments-meg az bujdosásból, ő sz. haláláért gyógyíts-meg testemet ez nagy sok fájdalomból.

Lám

Lám az Manaffesnek meg-halgatád kérését, szent Judit
szeszonnak meg-hallád könyörgését, halgass-meg engem-
is szívem-szerént való meg-térésemet.

Ha peniglen Uram felőlem azt végecszted, én idveffé-
gemre jobnak ha így rendelted, csak kérlek tégedet az én éle-
temet ekképpen ne győttörjed.

Add-meg Uram Isten én elébbi tisztemet, te tőled sze-
génynek adó tisztességet, kiért ditsirhessem és fel-magasz-
tallyam örökké Fellegeted.

Lásd mint egy álomból ismét el fel-ébrede, az ajtóhoz
méne ismét zörgerni kezde, de az szegény Barát annál inkább
kezde nagy erőssen zárkódni.

Monda ismét néki az nagy Istenért kérlek, nyisd-meg
az ablakot hadd beszélyek te veled, illy nagy nyavalyámban
jó tanátslásodat hadd halhassam te tőled.

Istennek szent nevét az vén Barát hogy hallá, ablakot
nagy lassan egy kitsinnyé meg-nyitá, ablaknyílásáról mezi-
telen embert nagy erőssen kandétslá.

Monda néki Császár Jovenianus vagyok, im látod jó
atyám melly éktelenül vagyok, az nagy Ur Istennek ő bünte-
tésében mostan mind torkig vagyok.

Meg-mondtam előtted mindenkor én titkomat, kér-
lek halgassad-meg mostan-is panaszomat, az sok vereségtől
és sok hurtzolásból látod mint vagyom testem.

Egyszer én székemben mikoron üldögelnék, nagy ke-
vélységemben illy káromlást gondolék, hogy ilyen hatalmas
meg Isten sem volna ez földön mint én volnék.

Azért meg-követtem érette Istenemet, kérem meg-bo-
tsássa ellene tőtt vétkemet, újonnan meg-adgya én azon kö-
nyörgők az én uraságomat.

Az Barát hogy hallá leg-ottan meg-isméré, az Jovenia-
nust azontól bé-ereszté, egy alaton székre az meg-taglolt
Császárt ő szépen le-ülteté.

Szép szóval az Barát az Császárnak azt mondgya, P

tsoljék Istennek az magos meny.-országban, ki meg-
tett én velem tégedet az te nagy nyavalyádban.

Légyen hálá néki hogy meg-szántad vetkedet, bizony
meg-botsáttya te undok bűncidet, telhetetlen undok nagy
kevélységedből gondolt nagy bűneidet.

Im vagyon énnékem egy foldozott kőntösöm, mezite-
len ne légy azt-is te reád adom, kőnyörögi Istennek hogy
meg-ismérjenek igen alázatoosan.

Im én is kőnyörögők éretted az Istennek, lágyítsa-meg-
szívét te udvarod népének, légyen méltósága és nagy tiszte-
sege te Császári képednek.

Abrahám Isaknak és Jácobnak Istene, áldgyon-meg ú-
tadban tégyen jó szerentséffé, az Raphael Angyal mint az kis.
Tobiást viselleyen kegyelmesen.

Ortan el-indula foldozott kőntösében, az úton menté-
ben gondolkodik magában, mert olly igen tudgya hogy mi
sentenciát mondtak vala fejére.

Felfeges Istentől de meg-bátorittaték, újonnan ereje,
testében meg-adaték, nem sok fáradsággal csak kevés mun-
kával az kapura fel-lépék.

Zörgeti az kaput kapun álló futamék, hamar fel-ugor-
dék az kaput meg-ragadá, Császárt meg-isméré az várnak ka-
puját nagy hamar le-ereszté.

Monda Uram Császár légy kegyelmes fejémnek, eszem-
ben nem vőttem ki-mentét Felfegednek, bizonyságul pe-
nig ez dologért fogom szent nevét az Istennek.

Udvar népe szélyyel kotzka jádzásban vala, mind fel-
szökdősenek Császárt követik vala, mint nagy Fejedelmet ō
palotájában szépen kísérték vala.

Meg-szokása-szerént Császár székiben üle, minden-
rendbéliek udvarolnak előtte, ō régi tatskoja mindgyárt
meg-isméré hizelkedik előtte.

Az új Császár pedig az belső Palotában, Császárné a sz-
onnyal vagyon beszélgetésben, az Komornik látá nem ké-
méne Császárnak eleiben.

Mon-

Monda Uram Császár ott kinn az Palotában, más Császárdögel te Császári székedben, mindenben hasonló Császári képedhez csak rossz ruházattyában.

Az Császárné aszszonyt az új Császár ki-küldé, monda hogy meg-lássa reá szép szóval kéré, az Császárné aszszony nagy hamar ki-méne és őtet meg-szemlélé.

Monda az Császárnak hitemre én jó Uram, ō-é vagy Felseged nem tudom mellyitek, uram mert ábrázattyával hasonló te hozzád az mint látom jó uram.

Mosolyodék ezen az új-Császár ki-méne, Császárné aszszonnyal Palotában hogy ére, az tatskó mindgyarást ott az új-Császárra hamar ugatni kezdé.

Szólla az új Császár halljátok-meg hiveim, ti hitetek-szerént szólljátok szerelme sim, ha ezé az Császár vagy penig én vagyok mondjátok-meg hiveim.

Senki edgyet sem szól csak mindenik vesztegle, az Császárné aszszony erre végre felele, nekem vagyon erre főképpen nagy gondom azért erre felele.

Az nagy Istent hívom én ezekben bírójul, az ki megítéljen az ti személyetekről, tégyen bizonyossá minket ez máj nap az ti Császárságtokról.

Szólla az új Császár halljátok szerelme sim, nem nekem de néki vadatok az ō hivei, azért én nem vagyok ez az ti Császártok tisztellyétek hivei.

Az nagy Isten előtt éktelenül vérett volt, kiért az nagy Isten őt meg-sanyargatta volt, Isten tisztességét és hatalmaságát mert magának vőtte volt.

Mert egyszer székiben mikor kevélyen ülne, nagy fel-füvalkodván monda ō elméjében, hogy az mint ō volna illy hatalmaságban Isten sem volna menyben.

Az Angyalok között edgyik Angyala vagyok, n boszszú állásra Istentől küldött vagyok, rajta ki-től Istennek boszszúját Raphael Angyal vagyok.

Mert az kevélyeket az Isten nem szereti, az ma

ket hídgyérek nem kedvelli, és az szegényeket alázatosok
az Egig fel-emeli.

En az nagy Istennek ajánlak titeket, Istennek áldása ma-
radgyon mind veletek, Istennek szent Lelke és az Ő jó kedve
áldgyon-meg mind benneteket.

Ő szemek láttára előlők el-enyészék, nagy háladással az
nagy Istent dicsírik, az Császárné aszszony mind az nagy U-
rakkal erőssen meg-félemlék.

Az Jovenianus Uraknak így szólla, én rajtam lőtt dol-
got senki most ne tsudállyá, az nagy-bujaságot és rút kevély-
séget mindentek hátra hadgya.

Aldott az Ur Isten ki velem ezt mivelte, mert én ben-
nem az bünt ugyan itten meg-verte, légyen-hálá néki én sze-
gény lelkemet Pokoltól meg-mentette.

Ezeket meg-mondván az Császárné aszszonynak, melly
nagy szép szóvával beszéllé az Uraknak, az Ő-rajta esett sok
nyomorúságért Istent fel-magasztalák.

Ezek után Császár holta napig regnála, Ő hivatallyában
békeséggel el-jára, az nagy Ur Istennek parantsolatryában
mind holta napig jára.

Immár ha meg hallád kérlek meg ne tsufollyad, az rút
kevélységet sőt inkább te el-hadgyad, inkább az nagy pohárt az
ének mondónak jó boroddal meg-töltsed.

Az ki ez verseket fordította magyarrá, az Szecső men-
tében Sovár nevű Faluban, az ének szerzőnek nevét meg-ta-
lálod az versek folyásában.

Az ezer öt százban és kilentzven háromban, ez éneket
szerző gondolkodván magában, az nagy kevélységet istentel-
senséget utálván Ő magában.

V E G E.

